

Extrém metal és hardcore szószedet

A szószedet a blokkban előforduló, az extrém metalhoz és hardcore-hoz kapcsolódó fontosabb fogalmakhoz nyújt kiegészítő információt.

BLACK METAL

A black metal műfaja a nyolcvanas években önállósult, első képviselői a brit Venom és a svéd Bathory voltak. Zeneileg a black metal többnyire a nagyon gyors – a szintéren belül is gyakran „varrógépszerűnek” hívott – dobütemekre játszott kásás hangzású gitárfüggönyökkel operál; mind a dob, mind a gitárok inkább a magasabb hangtartományra fókuszálnak, a telt, mély basszusok nem jellemzőek a stílusra. A black metal énekesek torok-vokáljának jellemzésére leggyakrabban a „károgás”, vagy „acsarkodás” kifejezéseket használják.

A műfaj kétségkívül nem annyira zenei, hanem inkább radikális ideológiai elköteleződései miatt vonta magára több esetben a szélesebb nagyközönség figyelmét is, többek között például a sátánista eszmék propagálásával, mely a hírhedt norvégiai templomgyújtogatásokban és gyilkosságokban csúcspontot ért el a kilencvenes években. A black metal nemzeti szocialista eszméket felvállaló ága (National Socialist Black Metal, NSBM) szintén külön irányzatot alkot. A black metal legnagyobb hagyománnyal rendelkező nemzeti színtere kétségkívül a norvég, olyan zenekarokkal mint a Burzum, Carpathian Forest, Darkthrone, Emperor, Gorgoroth, és a jelenleg is a magyar Csihar Attila énekessel működő Mayhem. A műfajnak számos elágazása, mutációja alakult ki, mint például a death metallal kevert blackened death, a dark ambient hatások nyomán kialakult atmoszférikus black, vagy a kísérleti, avantgarde/progresszív black metal.

DEATHCORE

Bár a deathcore kifejezés alkalmilag már a nyolcvanas évek végén is felmerült, a death metal és a metalcore ötvözeteként kialakult műfajra az ezredfordulót követően használják következetesen a kifejezést. A két irányzat keveredése zenei, ideológiai és kulturális szempontból is megragadható. A zenei keveredés a metalcore és a death metal karakterisztikus stílusjegyeinek összeillesztéséből áll: amíg a death metal nem használ gyakran „breakdown”-okat (azaz a gyorsabb részeket megszakító, lassabb, durva riffelést), addig a deathcore ezt a metalcore-

ban elterjedt megoldást emelte be az átlagos metalcore-nál gyorsabb, death-hatású zenébe; a death hörgések helyét pedig gyakran a metalcore-ból ismert, magasabb hangfekvésű üvöltés veszi át. Ideológiai szempontból fontos, hogy a deathcore szövegek világa jellemzően nem a death metal „gore”-tematikájával, hanem a hardcore/metalcore politikai orientációjú, társadalomkritikus szemléletével rokonítható. A két műfaj keveredésének fontos kulturális kontextusát adja egyrészt a metalcore terjedésével az ezredfordulótól kezdve egymáshoz egyre közelebb kerülő metal és hardcore színtér, másrészt egyes, kimondottan a hardcore/metalcore színtéren nagy népszerűségnek örvendő, mégis death metalt játszó zenekarok (Arsis, The Black Dahlia Murder) karrierje. A deathcore színtérhez tartozó zenekarok műfaji hovatartozása, pontos besorolása hasonló okokból vitatott: a műfaji vitákban leggyakrabban a death metalhoz szokták még sorolni a deathcore zenekarokat. A legtöbb deathcore-nak is nevezett zenekar Észak-Amerikából származik, mint többek között az All Shall Perish, Animosity, Between The Buried and Me, Embrace The End, Despised Icon, Job For a Cowboy, The Red Chord, The Red Death.

DEATH METAL

A death metal eredete a nyolcvanas évek közepére vezethető vissza, olyan amerikai zenekarok munkássága nyomán, mint a Slayer, a Possessed, vagy a Death. A stílus elnevezése egyesek szerint a Death zenekartól ered, mások szerint a Possessed 1984-ben kiadott „Death Metal” című demójától származtatható. A műfaj legjelentősebb zenei változatai jelenleg két nemzeti színtér (az amerikai és a svéd), illetve két karakter (technikás és melodikus) jellegzetességei mentén határozhatóak meg: a technikás változat amerikai, a melodikus változat pedig svéd gyökerű, de mára természetesen már számos átfedés megfigyelhető. A technikás death metal az erős basszussal megtámogatott gitárok gyors és komplex, tompított, szaggatott riffeire, valamint a szintén gyors dobütemekre (blastbeat) épül, a vokál pedig mély fekvésű hörgésből áll. Az irányzat legismertebb képviselői többek között a Morbid Angel, Suffocation, Deicide, Nile, Obituary, Dying Fetus, Immolation. A svéd death metal stílus a technikás irányzatnál valamivel lassabb ritmikára épít, a ritmusgitár mellett pedig többet használja a melodikus gitárszólamot. A svéd death metalban is több irányzat különíthető el, karakteres vonalat alkot például a korai képviselők (Dismember, Cemetery, Unleashed, Necrophobic, Deathstars, Entombed) által kialakított durvább, nyersebb stílus, valamint a kilencvenes évek közepétől elterjedő, az előbbinél gitárdallam-centrikusabb, rendkívül nagy hatású „göteborgi” hangzás (At the Gates, In Flames, Dark Tranquillity). Itt néhány zenekarnál a szintén hörgésközpontú vokál mellett helyet kaphat akár a dallamos ének is. Az irányzatok ugyanakkor nem kizárólagosan kötődnek a nemzeti színterekhez, erre lehet példa a gitárdallam-centrikus death metalt játszó amerikai Arsis vagy a The Black Dahlia Murder. A fentiek mellett még számos, részben nemzeti színterekhez köthető alműfaja létezik a death metalnak, mint például a középtempós, a svéd stílusnál kevésbé dallamos angol death metal (Benediction, Bolt Thrower), vagy a lengyel death metal (Vader, Behemoth). Akárcsak más extrém metal műfajok, a death metal sem különíthető el élesen a többitől, így számos változat, keveredés él egymás mellett. Példaként említhető a black metallal kevert death metal, a progresszív rock, a jazz hatásokat beépítő technikás (Atheist, a Cynic), vagy a progresszív death metal (Opeth), továbbá a metalcore-ral való keveredéssel létrejövő deathcore. A death metal emellett erős zenei rokonságot mutat a grindcore-ral is. A death metal ideológiája ugyancsak szerteágazó

és összetett: a leghírhedtebb és ezért legtöbbször tematizált, úgynevezett gore-death szövegek kínhalálról, csonkításokról, brutális gyilkosságokról és szexuális perverziókról szólnak (Cannibal Corpse), de egyes, például melodikus death szövegek témái származhatnak a mindennapi életből (In Flames) vagy akár a viking mitológiából (Amon Amarth) is.

EXTRÉM METAL

Az extrém metal műfajok a hatvanas-hetvenes évek hard rockjából (Black Sabbath) a hetvenes évekre kifejlődő heavy metal műfaj (Iron Maiden, Judas Priest) zenei radikalizációjának eredményeképp váltak el a populárisabb metal irányzatoktól, a nyolcvanas évek elejétől kezdve. A folyamatban nagy szerepe volt a nyolcvanas évek elején kialakuló thrash metal műfajának, mely – mint sokáig a legnépszerűbb extrém metal műfaj – számos további, vele párhuzamosan kialakulóban lévő műfajnak szolgált hivatkozási alapul, olyan zenekarokkal mint a Slayer, vagy a később a populáris regiszterbe átkerülő Metallica.

A részben hardcore-hatásra formálódó thrash mellett ebben az időszakban alakult ki a nagyobb underground, extrém metal műfajok többsége, a black, a death, a doom metal, illetve a grindcore. Az extrém metal műfajok által véghezvitt zenei radikalizáció folyamán a heavy metal dallamos gitárjátékának helyét az agresszív, torzított riffelés vette át, a dallamos éneket pedig műfajtól függően a hörgés, üvöltés vagy káromlás váltotta le. Ezzel párhuzamosan a dobtémák is (kivéve a doom metalt) egyre gyorsabbak, szélsőségesebbek lettek, és a hagyományos refrén/verze dalstruktúrák is megbomlottak. A kilencvenes évektől kezdve a főbb műfajok osztódása és specializálódása mellett számtalan új műfaj is megjelent; a legnagyobb hatásúak ezek közül a kilencvenes évek első felében népszerű groove metal (Pantera, Sepultura), illetve az évtized utolsó harmadában újra felerősödő hardcore-hatások nyomán kialakuló metal/hardcore (metallic hardcore, metalcore) ötvözetek voltak. További extrém metal műfajok a szélsőségesen lassú, torzított gitártémákat a végtelenségig nyújtó drone metal, a népzenei elemeket felhasználó folk metal, a goth kultúrával átfedő gothic metal, az ipari zene hatásait beolvasztó industrial metal, a post rock, valamint az ambient hangszerelését és dalstruktúráit az agresszív zenével ötvöző post-metal és ambient metal, a déli és középanyugati amerikai zene blues-gyökerű ritmikáját és riffjeit mélyrehangolt gitárokon újraértelmező sludge metal, valamint a nordikus mitológia hagyományát tematizáló viking metal. Az egymással szinte az összes lehetséges kombinációban egymásra ható extrém metal műfajoknak nincsen egységes ideológiája, világgépe, szövegvilága, ahogy a zenei koncepciók és hangzások is minden egyes alműfajban eltérőek lehetnek. A közvélemény és a mainstream média ugyanakkor gyakran egységesként kezeli (és a heavy metallal azonosítja) az extrém metal világot; a talán leggyakoribb félreértés, hogy az extrém metal zenekarok és rajongók egyöntetűen a sátánista ideológia követői. Valójában csak egyetlen műfajban, a black metalban igazán elterjedtek a sátánista eszmék, a többi irányzatban csak alkalmasszerűen lehet találkozni magukat sátánistának valló előadókkal.

GRINDCORE

A grindcore egy, az extrém metalhoz és a hardcore-hoz egyaránt szorosan kötődő, azonban mégis bizonyos mértékben a két fő extrém gitárzenei ágtól különálló műfaj. A grindcore

nyolcvanas évek eleji elindulása konszenzuálisan a ma is aktív zenekarhoz, a brit Napalm Deathhez kötődik: a zenekar dobosa, Mick Harris használta először a grindcore kifejezést. Zeneileg a műfaj leginkább a technikás death metalhoz hasonlít, azzal a különbséggel, hogy itt a blastbeatek jellemzően még gyorsabbak; a számok hossza pedig gyakran alig haladja meg az egy-másfél percet. Ideológiai szempontból fontos különbséget tenni a két nagy grindcore irányzat között: amíg a Napalm Death és a hozzá hasonló zenekarok (az amerikai Brutal Truth vagy a svéd Nasum) egyértelműen politikai (leggyakrabban szélsőbaloldali) üzenetekről énekelnek, addig a goregrind (a brit Carcass vagy az amerikai The County Medical Examiners és Exhumed) szövegvilága inkább az egyes death metal alműfajoknál is gyakran tematizált testi kínokat és véres, groteszk fantáziákat járja körül. A death metallal való zenei és ideológiai átfedések miatt sok zenekar műfaji státusza vitatott, mint például a politikai üzeneteket gore-köntösben tálaló, ezért deathgrindnek is nevezett Cattle Decapitationé. További jelentős, más műfajok hatásait is a grindcore-ba emelő képviselők a szintén deathgrindnek is tartott Pig Destroyer, a deathgrindot a doom metállal ötvöző Cephalic Carnage vagy éppen az elektronikus és kísérleti zenei elemeket használó Genghis Trone és The Locust.

HARDCORE

A hardcore mozgalom a klasszikus punkkal szembeni ellenreakcióként indult el a hetvenes évek végén, az Egyesült Államokban. Az extrém metállal szemben erősen politikai (jellemzően baloldali, szélsőbaloldali vagy anarchista) orientációjú mozgalom első képviselői szerint a punk feladva eredeti elveit kommercializálódott és mainstream műfajjává vált a kezdeti időszak után; ezért az újabb, „keményvonalas”, azaz „hardcore” zenekarok a hetvenes évek punkzenéjénél dühösebb és gyorsabb zenét játszva kívánták továbbvinni a punk etikáját, underground keretek között. A „hardcore punk” jelző hamarosan egyszerűen „hardcore”-á rövidült. A hardcore színtér tagjai a klasszikus punk látványos külsőségeivel szembehelyezkedve a puritán és egyszerű megjelenést részesítették előnyben (hasonlóan a korai, a látványos heavy metaltól elszakadó thrash zenekarokhoz), és társadalomkritikai nézeteiket a politikai üzenetek, szövegek mellett az agresszív zenével kívánták érvényre juttatni. A nyolcvanas években több lokális színtér is létrejött az Egyesült Államok nagyvárosaiban, a legnagyobb hatásúak a washingtoni (Minor Threat, Bad Brains) Los Angelesi (Black Flag) és New York-i (Sick of it All, Agnostic Front) színterek voltak. A washingtoni színtér egyik zenekarához, a Minor Threathez köthető a később az egész globális színtéren nagy hatással bíró straight edge mozgalom kialakulása. A kezdeti straight edge elvek valódi nem fogyasztottak alkoholt és drogot, nem dohányoztak és tartózkodtak a promiszkuitástól – ehhez csatlakozott később a vegetáriánus vagy vegan étrend (vegan straight edge). Az egyes lokális színterekhez a politikai orientáción túl erősen kötődtek a műfaj egyes jellegzetes változatai, stílusai, ezek a lokális jegyek azonban a kilencvenes évekre nagy mértékben diffúzzá váltak (lásd a metal/hardcore műfajok szócikket). Az első klasszikus hardcore hangzást, a gyors, monoton dobokra játszott pár akkordos, minimalista zenét visszatekintve ma oldschoolnak, az újabb (a kilencvenes évektől játszott), már kevésbé punkos hangzású, de továbbra is erősen a hardcore színtérhez kötődő változatokat pedig newschoolnak nevezik a színtéren.

A metalcore az extrém metal és a hardcore egyes irányzatainak összefonódásával a kilencvenes évek közepe táján létrejövő zenei irányzatok egyike. Fontos kiemelni, hogy a metalcore nem azonos a metal és hardcore hibridjeinek összességével (lásd a metal/hardcore műfajok szócikket), hanem egy azok közül. A metalcore-nak bő másfél évtizedes története során több, részben átfedő változata is kialakult, melyek némelyikét szintén gyakran azonosítják a műfaj egészével. A korai metallic hardcore hangzás nyomán elinduló első zenekarok, melyeket metalcore-nak is neveztek, az Earth Crisis és az Integrity voltak. A kilencvenes évek közepét követően pedig a közben is változó metallic hardcore és más fúziók mellett párhuzamosan több metalcore-nak nevezett iskola is formálódott, túlnyomórészt az Egyesült Államokban. A metalcore egyik első „klasszikus” irányzatát olyan zenekarok alakították ki, mint a Remembering Never, a Blood Has Been Shed, a Burnt By the Sun vagy a Misery Signals. Zeneileg a mélyre hangolt, technikás gitárok, (dallamos ének nélküli) agresszív üvöltés, a metal hangzásvilágot a hardcore attitűdjével keverő hozzáállás jellemző ezekre a zenekarokra, melyek vizuális megjelenéseikben és színpadképükben inkább a hardcore, mintsem a metal hagyományokhoz állnak közel. Ettől a zenei iránytól némileg eltérő a „tough guynak” is nevezett irányzat (Hatebreed, Throwdown, 100 Demons, Full Blown Chaos, Bury Your Dead), melyet még moshcore-nak is hívnak a viszonylag egyszerű, „zúzáscentrikus” zenéjük okán. Az előbbi irányzatoktól jól elkülöníthetőek a dallamosabb gitárjátéokra fókuszáló stílusok; az egyik legkorábbi – később nagy karriert befutó – ilyen koncepció a Shai Huludtól származik: a zenekar a hardcore ritmikáját párosította rendkívül dallamos gitárjátékkal, és „szenvedélyes” kiabálás-énekstílussal. További, talán még elterjedtebb irányzat volt a göteborgi dallamos death metal (At the Gates, In Flames) hatására a „gothenborg sound” gitártechnikáját a hardcore intenzitásával és ideológiájával előadó metalcore irányzat (korai Darkest Hour, Unearth, Undying). Ennek a stílusnak az elindulását követően kezdődött el a részben ez előbbi irányzatot is magába olvasztó dallamos amerikai metalcore diadalútja (olyan előadókkal mint többek között a Killswitch Engage, az All That Remains, az As I Lay Dying vagy a Bleeding Through), amelyet kiemelkedő sikerének köszönhetően a leggyakrabban azonosítanak a metalcore műfaj egészével. Szintén amerikai eredetének köszönhetően ez a metalcore stílus – közösségi és műfaji értelemben is – számos átfedést mutat a New Wave of American Heavy Metal (röviden: NWOAHM, God Forbid, Trivium, Lamb of God, Shadows Fall, Chimaira) irányzatával. Az ezredforduló után pár évvel rendkívül népszerűvé vált stílust ekkoriban a nu metal „leváltó”, aktuálisan legnépszerűbb keményzenei stílusként tartották számon.

METAL/HARDCORE MŰFAJOK

A kilencvenes években és az ezredfordulót követően kialakuló metal/hardcore fúziók története, egymásra hatása jelenleg is vitatott és feltárás alatt áll, ezért az alábbiakban egységes történeti narratíva nélkül, betűrendben találhatóak a fontosabb, egyszerre extrém metal és hardcore színtereket is érintő műfajok, irányzatok és egyes képviselőik. A műfaji kategóriák természetesen nem határolhatóak körül élesen, egy-egy zenekar egyszerre több műfaji címkét is kaphat.

Ambient metal, poszt-metal – A poszt-rock, az ambient és a doom metal hagyományaiból egyaránt merítő stílus, fő jellemzői: hosszú, lassú vagy közép-tempós, repetitív számok, atmoszférikus, hangulatfestő hangzás súlyos, mélyrehangolt gitárokkal kombinálva (Pelican, Cult of Luna, Rosetta, The Ocean, Isis, Callisto, Jesu).

Chaoscore, noisecore – Kaotikus, zajos hangzás, diszsonánsra kevert gitárok, komplex dalszerkezetek jellemzik a műfajt, mely nem annyira a metalcore, inkább az úgynevezett metallic hardcore hagyománnyal rokon (Converge, Knut, Playing Enemy, The Power and the Glory, The End of the Universe).

Crust – Többnyire erősen politikus, a punk attitűdöt és ritmikát a metal hagyományhoz közel álló gitárhangzással és vizuális elemekkel ötvöző stílus (Disfear, Trap Them, Cursed, The Banner), mely az utóbbi években gyakran összefonódott az újabb rock and roll újraértelmezésekkel (Coliseum, Doomriders).

Deathcore – lásd a külön szócikket.

Deathgrind – lásd a grindcore szócikket.

Emo hardcore, melodikus hardcore – A fogalom egyik jelentése a nyolcvanas évek washingtoni hardcore színterében gyökerező hardcore alműfajra vonatkozik. A másik, tágabb jelentés szerint az emo az eredeti hardcore-tól eltérően dallamos éneket is használó hardcore (ritkábban metalcore) zenére használt jelző, mely nem azonos az utóbbi években a médiában nagy karriert befutott emo kultúrával. Az emo rövidítés az emotional, azaz érzelmes szóból ered (Comeback Kid, Cave In, Thrice, At the Drive-In, Poison the Well).

Germán metalcore – A német zenekarok által játszott metal-hardcore ötvözet jellegzetessége a thrashes futamok és az európai moshcore sajátos ötvözése, akár dallamos énekkel is (Heaven Shall Burn, Maroon, Caliban, Fear My Thoughts).

Grindcore – lásd a külön szócikket.

Keresztény metalcore – A hardcore és metalcore túlnyomórészt ateista és baloldali orientációja ellenére több nagy keresztény zenét kiadó lemezkiadó is működik a szintéren (Tooth & Nail), melyek számos alműfajban és stílusban működő – gyakran kiemelkedően sikeres – zenekart támogatnak (Norma Jean, Zao, Underoath, Becoming the Archetype, Haste the Day, Demon Hunter, The Chariot, August Burns Red).

Math-metal, Mathcore – A tech-metaltól annyiban különböző felfogás, hogy a gitártémák kevésbé komplexek, és erőteljesebbek a southern hatások (Botch, Achilles); szintén erős az átfedés a poszt-hardcore-nak tartott zenekarok körével.

Metalcore – lásd a külön szócikket.

Metallic hardcore – A kilencvenes években az első metal és hardcore ötvözetekre (Indecision, Integrity, Morning Again) később ezeknek egy bizonyos fajtájára, hangzására használt műfaji jelző. A kilencvenes évek végének, illetve a kétezres évek metallic hardcore hangzása a közben populárisabbá vált metalcore műfajoktól elkülönülő, radikálisabb (például a noisecore-ral, vagy a chaoscore-al is átfedő) irányzatokra is használatos (Converge, Coalesce, Knut).

Moshcore, moshmetal – Elnevezése a „mosh”, azaz „zúzás” szóból ered, ennek megfelelően a moshcore (vagy moshmetal) zenekarok viszonylag egyszerű dalszerkezetekben, keményre, telt-

re hangolt gitárokkal a lehető legdirektebb hatásra törekszenek. A stílus legtöbb képviselőjét nem zenei, hanem ideológiai szempontból gyakran „tough guy hardcore”-nak is aposztrófálják (100 Demons, Hatebreed, Throwdown, Full Blown Chaos).

Nintendocore – Az ezredforduló környékén elnevezett, (ön)ironikus, parodikus irányzat, mely a kaotikus, diszsonáns hardcore-t elektronikus hangmintákkal, videojáték-hangokkal kombinálja (Horse the Band). A stílus az úgynevezett paródiametál irányzattal (Crotchduster, Austrian Death Machine) rokon.

Poszt-hardcore – A poszt-hardcore mindazon újabb hardcore műfajoknak a gyűjtőneve, melyek a klasszikus hardcore hangszerelésen, színpadképen és szövegvilágon és a műfaji határokon túllépve számos hatást engedtek be a színtérre, továbbgondolva a hagyományt. A poszt-hardcore jelző ezzel párhuzamosan jellemzően a markáns intellektuális és/vagy politikai töltetű zenét játszó, a hardcore-ból indult, de később műfajközivé vált zenekarokra használatos (Refused, Thrice, At the Drive-In, Boy Sets Fire, Botch).

Progresszív hardcore/metal – Leginkább a poszt-hardcore-ral rokon irányzat. Olyan, a hardcore színtérhez közel álló zenekarokra használják a progresszív jelzőt, melyek a hardcore eredetileg puritán, minimalista hangszerelési elvei helyett a progresszív rock és metal díszesebb, összetettebb kompozíciós struktúráihoz fordulnak inspirációért (Baroness, Between the Buried and Me, The Human Abstract, Burst, Intronaut, Mastodon).

Screamo – A screamo eredeti jelentése a kilencvenes évek erősen politikus, nem ritkán straight edge elveket hirdető zenekaraira (Orchid, Reversal of Man) vonatkozik. A másik referencia pedig a screamo jóval népszerűbb, a kétezres évek elején jelentkező „második hulláma” (Alexisonfire, Thursday). A kilencvenes évek screamoját a „szenvédélyesnek” nevezett kiabáló, mesterkéletlen vokálok és nyers, elmosott gitárhangzás jellemezte, a második hullám kevésbé durva hangzást és több dallamos éneket használ, gyakran átfedve a melodikus hardcore-al.

Southern metal, hardcore – Az Egyesült Államok déli, középnyugati területeihez köthető zenei hagyomány (blues, americana) egyes elemeit torzított gitárra átültető és a metal, hardcore vagy metalcore struktúrájába beépítő stílus. Fő jellemzője, a „déli” hangzású, hajlított, mélyrehangolt riffek, bluesos groove-ok használata (Pantera, Down, Swarm of the Lotus, The Abominable Iron Sloth, Bleeding Kansas, Engineer, Architect, Achilles, Breather Resist, Coalesce, Every Time I Die). Hasonló, de kevesebb konkrét déli hatásból építkező, a poszt-metal felé mutató műfaj a sludgecore-nak nevezett irányzat (Old Man Gloom).

Tech-metal/Tech-core – A kilencvenes évek végén elindult irányzat, mely a hirtelen, „stop and go” ritmusváltásokra, gyakran jazzes hatásokat feldolgozó betétekre és komplex, rapszodikus dalszerzetekre épül (The Dillinger Escape Plan, Psyopus, The End, Into the Moat).

Thrashcore – A korai metallic hardcore műfaj erős thrash-hatást mutató zenekaraira (Morning Again, All Out War), illetve egyes újabb, de szintén a thrash hagyományhoz visszanyúló hardcore zenekarokra (Cataract) használt kifejezés.

Tough guy hardcore – Legjellemzőbben az úgynevezett moshcore-t játszó zenekarokra használt név; a kifejezés nem a zenére, hanem az attitűdre utal. A New York-i hardcore újabb hagyományából (Biohazard, Madball) kinövő zenekarok gyakran hangsúlyozták összetartozásukat, integritásukat és keménységüket – ennek következtében a „keményfiús” imázs (részben ironikus értelemben) hozzáértő a hasonló szövegeket író és hasonló zenét játszó zenekarokhoz (100 Demons, Hatebreed, Throwdown, Full Blown Chaos).

MOSHPIT, CIRCLE PIT, WALL OF DEATH

A moshpit (vagy egyszerűen csak: pit) az extrém metal és hardcore koncerteken a színpad előtti – kisebb vagy nagyobb – téren a zenére zajló tombolás, durva lökdösődés, szó szerinti fordításban: „zúzda”. A moshpit egy változata a circle pit, melyben a tömegben üresen hagyott kör peremén haladva és abból kiválva ütköznek egymásnak a táncolók. A wall of death során pedig – jellemzően a zenekar felszólítására – a tömeg egy, a színpadra merőleges folyosót üresen hagyva kettéválik, majd újabb jelre a két „fal” egymásnak rohan. A látszat ellenére azonban a moshpit résztvevőinek nem célja sérülést vagy kárt okozni a többieknek, és a másokra való odafigyelés alapvető etikai követelmény az extrém gitárzenei színtereken.

Írta és összeállította *Tófalvy Tamás*

Extrém metal és hardcore képtár

Teth-metal/hardcore. A The Dillinger Escape Plan gitárosa a 2008-as Hellfesten.
Fotó: morgan toy's (flickr)

Melodikus death metal. A *The Black Dahlia Murder* koncertje.
Fotó: alextakesphotos (flickr)

Metalcore. Wall of Death a *Killswitch Engage* koncertjén, a *Soundwave* fesztiválon.
Fotó: greewocka (flickr)

Hardcore. A *Modern Life is War* koncertje.
Fotó: © Jason Bergman

Black metal. A *Mayhem* koncertje Kristiansandban.
Fotó: © Peter Beste (A *True Norwegian Black Metal* című sorozatból.)

Black metal. Kvitrafn, a norvég Wardruna zenekarból.
Fotó: © Peter Beste (A *True Norwegian Black Metal* című sorozatból.)

Black metal. Norvég black metal rajongók az Elm Street Pubban.
Fotó: © Peter Beste (A *True Norwegian Black Metal* c. sorozatból.)